

[Kim Behnke]

Hvad kan de danske arbejdsløse bruge det til? Ingenting.

De 5.000 mennesker, der måske kommer i arbejde næste år, det er godt for dem. Men hvad med de 320.000, der stadig væk står derude og venter? Hr. Lykketoft har promoveret sig og sit parti på, at nu skulle der gøres noget ved ledigheden. 5.000, det er jo så lille en procentdel, at den ikke engang kan regnes ud. Og med den usikkerhed, der er om det, ved vi jo godt, at det er mere luftsteg og vindfrikadeller, end det er realiteter. Det er kendsgerningen. Det er, hvad det danske Socialdemokrati formår i en finanslovssituation. Man kan kun sige, at det er et sølle resultat.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Denne finanslovaftale er udtryk for, hvad man kan nå af isoleret, positiv indsats på beskæftigelsen i det danske Folketing midt i en international krise med valutauro og lavkonjunktur.

Jeg har ikke prøvet at camouflere eller snakke væk fra, at vi har et enormt beskæftigelsesproblem derudover. Jeg brugte faktisk hovedparten af mit indlæg på at beskrive, hvor mange forudsætninger vi er nødt til at forfølge opfyldelsen af både nationalt og internationalt for at komme videre med at løse det problem, og at dette kun i den store sammenhæng er et mindre, men betydningsfuldt og positivt skridt, vi har taget på de områder, hvor man ved beslutninger inden for det enkelte år på det enkelte lands nationale budget kan gøre noget for beskæftigelsen: investeringer, uddannelser. Det var det, jeg talte om.

Så vil jeg bare sige til finansministeren, at det er dog en besynderlig sofistisk diskussion, vi har om måltallene.

Jeg vil f.eks. ikke gøre det til et aftaleproblem vedrørende finansloven i 1992, at finansministeren, selv om han frimodigt vovede det skøn for et år siden, at han kunne sælge aktier i privatiserede virksomheder for 3,1 mia. kr., kun har solgt for 100 mio. kr. Det betragter jeg ikke som et aftaleproblem. Det eneste, jeg prøvede at hjælpe Folketinget med, var den form for pædagogik, der ligger i, at man kan grave sig ned og sige: Vi har en aftale – omkring 100 mio. kr., 250 mio. kr. – men der er i denne måde at lave aftaler på nogle blokke af ganske

almindelige skøn over, hvad der kan realiseres, som er langt, langt større og mere betydningsfulde for det endelige resultat end de ting, som er bevillingsmæssigt aftalt.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg må sige til finansministeren, at jeg stadig må gå ud fra, at det gør en forskel, at de formuleringer af musefældekláusuler, som vi i tidligere finanslovforhandlinger har haft på bordet – for det har vi jo haft – ikke har været her denne gang. Det må gøre en forskel.

For så at skære helt ind til benet i denne debat: Det må betyde, at hvis arbejdsløsheden udvikler sig fuldstændig uacceptabelt i 1993 og der er et flertal i Folketinget, som er parat til at gøre en fornyet indsats imod arbejdsløsheden, så gør det flertal det – uden vetoret til Det Konservative Folkeparti, uden vetoret til partiet Venstre, som på det tidspunkt måske ikke sidder på det sted i salen, hvor de sidder i øjeblikket. Det må jeg gå ud fra.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.56

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Henning Andersen (KF):

Her ved afslutningsdebatten om finansloven for 1993 og den endelige afstemning herom senere i dag vil jeg gerne benytte lejligheden til at knytte nogle bemærkninger til det forlig, som seks partier har indgået.

Det indebærer, at finansloven naturligvis ikke indeholder alle de konservative elementer og ikke opfylder alle de konservative mål, som vi og regeringen har formuleret for dansk økonomi, for beskæftigelsen og for den statslige udgiftspolitik, men rammerne er holdt, og det er vigtigt. Det er en fælles indsats fra de seks partiers side, og det er politik, når det er godt. Jeg hørte, at hr. Lykketoft i formiddags sagde, at det er politik, når det er bedst. Det er en lidt anden formulering.